

СЪРЦЕТО НА АНАРАНД

КНИГА I: ПРОБУЖДАНЕ

© Борис Кан (Борис Костадинов), автор

© Петър Пенев, художник на корицата

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4573-7

БОРИС КАН

Сърцето
на
Анаранд

КНИГА I: ПРОБУЖДАНЕ

 ciela

СЪДЪРЖАНИЕ

ЧАСТ 1

В ОТГОВОР НА ЕДНО ПИСМО	9
Глава 1.1	11
Глава 1.2	25
Глава 1.3	37
Глава 1.4	50
Глава 1.5	64
Глава 1.6	78
Глава 1.7	94
Глава 1.8	107
Глава 1.9	119
Глава 1.10	138
Глава 1.11	154
Глава 1.12	167
Глава 1.13	184

ЧАСТ 2

ДАЕРОН	201
Глава 2.1	203
Глава 2.2	214
Глава 2.3	226
Глава 2.4	243
Глава 2.5	261
Глава 2.6	278
Глава 2.7	296
Глава 2.8	312
Глава 2.9	324
Глава 2.10	340

ЧАСТ 3

ХРАМЪТ НА АЛЕДАРА'Т'АЗУР	351
Глава 3.1	353
Глава 3.2	364

Глава 3.3	375
Глава 3.4	390
Глава 3.5	404
Глава 3.6	424
Глава 3.7	432
Глава 3.8	448
Глава 3.9	468
Глава 3.10	482
Глава 3.11	500
Глава 3.12	513
Глава 3.13	521
ЭПИЛОГ	537

*На моята любима съпруга,
която ме подкрепя във всяко едно
начинание с цялото си сърце.
Сан дана рее'лиадо н'емаар!*

ЧАСТ 1

В ОТГОВОР НА ЕДНО ПИСМО

В живота на всеки от нас съществуват ключови моменти, които ни дават рядката възможност сами да определяме пътя на съдбата си. Понякога това са събития или решения, които се помнят дълго, а друг път са съвсем дребни неща – реплика, действие, дори жест, и те много често остават незабелязани със своето значение. Тези повратни точки винаги променят човешкия живот безвъзвратно – понякога тихо и нежно, понякога разтърсващо из основи, но винаги с непоклатимата сила на ураган, понесъл в себе си самотно откъснато листо.

Даерон

ГЛАВА 1.1

Анаранд'арис*

*Година 4.310, Ветровит сезон, 7 Юмтал
Д'ал Ворот, област Амалай, царство Кириадор*

Бягах с всички сили по посока на песента. Далечната, меланхолична мелодия насищаше въздуха със зашеметяваща смесица от копнеж, страх и възбуда. Нощната гора около мен бе само далечно усещане за реалност. Неясни силуети на клони и храсти се протягаха към мен от мрака в жаден опит да ме достигнат. Изкривените им форми наподобяваха изродени и завършващи с остри нокти лапи на безименни създания. Студеният дъх на вятъра галеше лицето ми с мъртвешка милувка и напомняше за шепота на отдавна забравени обещания.

♪♪♪ дан лиадар тир сана к'алано, ру сал радианони'мии ке'вилено ♪♪♪
    ♪♪♪ (ела, любими, и погледни в моите очи) ♪♪♪
    ♪♪♪ о атри сороно галати еледа есиед'ираданно ♪♪♪
    ♪♪♪ (те имат цвета на лазурно небе) ♪♪♪

Думи, полузабравени през изминалите години, намериха нов живот в съзнанието ми. Песен на древния език, която носеше със себе си едновременно нежна покана и завладяваща повеля. Цялото ми същество бе впримчено в желанието да се подчиня на порива, да стигна до източника, да разкрия тайната.

---

* Името е сложна дума на древен анарандски и произхожда от думите „анаранд“ и „адарис“ – в превод буквално *Светът на Анаранд*.

♪♪♪ дан лиадар тир сана к'алано, ру бао ланса'мина ке'бинадо ♪♪♪
♪♪♪ (ела, любими, и се докосни до моите коси) ♪♪♪
♪♪♪ о атра пер'инног енно аса улани'тамадол ♪♪♪
♪♪♪ (те са по-меки от нежна коприна) ♪♪♪

Някъде отпред мракът на нощта бе разкъсан от приглушена алена светлина. Изкривените силуети на дърветата, между които се процеждаше тя, изглеждаха като фрагменти на окъпано в кръв преддверие към Аартох-Даггарас*. Песента извираше оттам и въпреки страховитото си излъчване мястото ме притегляше като нощна пеперуда, запленена от яркото сияние на светещ кристал. Тъмни сенки безмълвно прелитаха край мен, а тънките и усойни пипала на мъглата се увиваха около глезените ми само за да ги изпуснат с отчаян протест миг по-късно.

♪♪♪ дан лиадар тир сана к'алано, ру аса салисуни'минани ке'наσμαо ♪♪♪
♪♪♪ (ела, любими, и опитай от моите устни) ♪♪♪
♪♪♪ о атри богну галати еледа алерид'каридан ♪♪♪
♪♪♪ (те имат вкус на алена кръв) ♪♪♪

Песента ми даваше нечовешки сили и с тяхна помощ си пробих път през последното препятствие – стена от здраво сплетени храсти и клони. Гората около мен се отдръпна и аз изскочих на чудна поляна. Тук-там сред килима от гъсто израснал горски мъх като стари и оголени от времето кости се подаваха върховете на камъни и чепати корени. Миризми на мокра шума, дървесна смола и разровена от ботушите ми почва се съревноваваха за обонянieto ми. Влагата от преминалата мъгла бе покрила всичко наоколо с безброй ситни капчици. Блясъкът на аленото сияние ги караше да изглеждат като фини пръски от прясно пролята кръв. Сияние, чийто източник беше нещо ярко и малко, разположено над изгладен от дъжда и ветровете каменен олтар. Кристално кълбо, не по-голямо от кокоше яйце. Под неговото влияние цветовете на

---

* Аартох-Даггарас е името на света на Хаоса.

предметите загубиха своята наситеност и един по един се превърнаха в неясни сиви сенки. Блясъкът му изпълни целия ми взор и се превърна във врата към друг свят, готов да ме погълне.

♪♪♪ сана азур'дин енно лиадар'мин, ру калит'дин енно ♪♪♪
♪♪♪ (аз съм твоя живот, любими мой, аз съм твоята смърт) ♪♪♪
♪♪♪ сана мееру'дина енно лиадар'мин, ру рошта'дина енно ♪♪♪
♪♪♪ (аз съм твоята страст, любими мой, аз съм твоята болка) ♪♪♪
♪♪♪ сана'дина рее'ведео, есте 'моритан ран'алано ♪♪♪
♪♪♪ (аз съм твоя сега и до идването на Хаоса) ♪♪♪

Разбира се, песента... Как можех да забравя. С усилие откъснах поглед от кълбото и едва тогава забелязах облечената в тежка алена роба фигура, коленичила пред олтара. Тя бе източникът на песента, сега превърнала се просто в нежна мелодия без думи. Усетила погледа ми, фигурата се изправи с неземна грация и се завъртя към мен. От дълбините на качулката две невидими очи уловиха моите и аз изпитах необяснимо желание да скъся оставащото между нас разстояние. Направих неуверена крачка. И още една. И още. Докато не стигнах на стъпка от нея. Най-неочаквано робата, сякаш придобила собствена воля, се свлече на земята. За един болезнено дълъг миг сърцето ми спря при вида на прекрасното голо тяло, което се разкри пред мен. Плавните извивки и нежните форми излъчваха онази неповторима и перфектна женственост, която можеше да бъде плод единствено на най-съкровени мечти.

Очите ми обходиха всяка частица от тялото ѝ, потопиха се за миг в омайните къдри на дългата ѝ до кръста буйна аленочервена коса... И спряха с недоумение на бялата маска, скриваща лицето ѝ. Нито една черта не бе загатната върху напълно гладката повърхност, а двете малки дупчици на мястото на очите и още една, малко по-голяма, пред устата по никакъв начин не нарушаваха пълното ѝ безличие.

Като по собствена воля дланта ми се придвижи нагоре по влажната ѝ от вечерна мъгла кожа и продължи към изящната ямка в основата на шията ѝ. Там ръката ми се задържа за още ня-

колко мига и с едно почти небрежно движение свали бялата маска. Очите ми потърсиха лицето ѝ и когато най-после го намериха, Магията, впримчила ума ми, се пръсна като ударено с чук огледало. Крясъкът ми разтърси клоните на дърветата...

... и отекна гръмовно в тишината на спалнята ми. Осъзнах, че бях седнал в средата на леглото, дишайки тежко. Сърцето ми блъскаше като полудяло в гърдите, а по челото ми се стичаха вадички студена пот и спираха за кратко пред бента на веждите, преди да се спуснат с неприятно щипане в сънените ми очи. За един свиващ стомаха момент мракът на стаята се превърна в нещо живо, чиято катранена плът бе набъбнала, готова да се пръсне и да изсипе върху мен всички свои кошмарни сенки. Беше пълно безумие, разбира се, но на фона на това почти можех да доловя нежния аромат на плътта ѝ във въздуха, а мелодията на песента продължи да звучи в ушите ми още поне минута като заглъхващото ехо от света на духовете.

– Азур*! – изпъшках аз и прокарах трепереща длан през лицето си в обречен опит да махна по-голямата част от потта. Дори и без препускащия във вените ми адреналин нощта бе твърде топла.

Копринените чаршафи под мен бяха мокри, а точно сега не можех да понасям допира на влажния, гладък плат до голата ми кожа. Усещането беше твърде сходно с това от прегръдката ѝ и аз побързах да стана от леглото, без да си правя труда да активирам светещия кристал на нощното шкафче. През широко отворените прозорци влизаше достатъчно от лунната светлина, за да виждам къде стъпвам.

Имах нужда от свеж въздух и малката тераса на спалнята ми го осигури. Нощният вятър, все още нетипично силен дори в края на Ветровития сезон, ми помогна да се посъвзема. Подпрял ръце на парапета, аз се загледах в познатите до болка светлини на града в подножието на замъка. Оттук без проблем можех да видя по-голямата част от Д'ал Ворот и дори в нормалните вечери това ми носеше спокойствие. Чувството, че се намираш у дома и всичко

---

* Азур е името на Повелителя на Живота. Също така думата „азур“ на древен анарандски означава „живот“.

тук е на мястото си, беше нещо прекрасно. Сега повече от всякога можех да оценя това.

– Ра’маен. – Името ѝ се отрони нежелано от устните ми, накара ме да потреперя въпреки топлината на нощта и остави на езика ми особен горчиво-сладък привкус. – Ра’маен... Защо те сънувам отново сега, след толкова много време?

Никой не ми отговори, разбира се, но за един твърде дълъг миг не успях да потисна болезненото очакване да чуя гласа ѝ. Доказателство за това, че някои рани не се лекуват от времето. При тази мисъл пръстите ми докоснаха повърхността на големия белег в основата на врата ми, след което се отдръпнаха треперещи. Почувствах остра нужда да се кача в кабинета и да си налея чаша силно ди’ерае*, въпреки че по собствените ми стандарти бе твърде рано за каквото и да било алкохол.

– Ах, да го вземе Моритан**, какво пък толкова... – измърморих аз мрачно и тръгнах натам.

Плясъкът на криле, спускащи се отгоре, ме накара да замръзна и да огледам нощното небе. Малкото звезди по това време оставяха помежду си широки пространства, в които спокойно можеше да се крие и маневрира голям хищник. Години бяха изминали от последното нападение на гах’ардар, излязъл на лов от Безверните земи, но причинените от него хаос и разруха още караха хората да поглеждат със страх към небето. С настроението, в което бях изпаднал, почти очаквах да видя нещо такова да приближава замъка. Но когато след няколко минути най-последно различих неясните контури на спускаща се сянка, източникът на безпокойството ми се оказа просто голяма птица. Доколкото можех да преценя, целта ѝ беше моята тераса.

Не след дълго птицата се спусна достатъчно ниско, за да улови светлината на Риа***, и перата по главата ѝ и краищата на крилетете се превърнаха в студени оранжево-жълти пламъци.

---

* Силно и много скъпо алкохолно питие, предпочитано от по-изтънчените консуматори в Цивилизованите царства.

** Моритан е името на Повелителя на Хаоса, владетеля на Аартох-Даггарас. Името му често се използва като проклятие.

*** Риа е по-голямата, светла луна на Анаранд’арис.

– Кехлибарен ястреб! – възкликнах изненадано аз. Това не бе обикновена птица, объркала посоката и дела от денонощието, а вилиехар – вестоносец.

Ястребът се снижи към каменния парапет и запърха с криле в опит да убие скоростта си. Вятърът, породен от движенията му, близна лицето ми с хладна милувка и за момент затворих очи. Когато погледнах отново, здравите нокти на птицата вече се бяха заключили около ръкохватката на парапета. Изящните му криле се прибраха с леко потрепване. Ястребът ме огледа първо с едното си око, после с другото и от човката му се откъсна приглушен крясък.

– Вилиехар в’алано (Добре дошъл, вестоносецо) – казах тихо аз и протегнах десния си юмрук към него.

Ястребът ме огледа още веднъж без капка страх в кехлибарените си очи, след което деликатно прескочи от парапета върху ръката ми. Ноктите му се впиха в кожата ми, но не я разкъсаха. Това беше част от неговата Магия. Към левия му крак бе прикрепена малка черна кутийка.

– За мен ли е това? – попитах аз единствено от учтивост. Вилиехарите никога не бъркаха своята цел.

Ястребът изкряска отново и ме загледа с нетърпеливо очакване. Усмихнах се и внимателно откачих кутийката.

– Благодаря ти. Имаш позволенията ми да ловуваш на воля в моите земи.

Ястребът изкряска за последен път и с няколко мощни маха на крилете си отлетя в нощта. А аз задържах кутийката в юмрук, внезапно завладян от страх, че по някакъв невъзможен начин авторът на съобщението ще се окаже не друг, а самата Ра’маен.

– Сантиментален глупак... – скастрих се аз, вперил поглед в това, което държах в ръката си.

Въпреки абсурда на моите опасения ми струваше известно усилие да отворя дланта си и да погледна вътре. Миг по-късно въздъхнах с облекчение – капачето бе запечатано с герба на брат ми Арин Ворот. При все това беше странно, че Арин ми изпраща вилиехар. Дори не знаех, че притежава такъв. Защо просто не се бе обадил по ком-диска, както правеше обикновено?

Любопитен и леко разтревожен, счупих печата на кутийката с палец и внимателно извадих свитата на руло бележка. Лунната светлина беше напълно достатъчна, за да различа написаното. Текстът, както очаквах, бе шифрован и почеркът със сигурност беше неговият, но това, което истински ме изненада, бе самият шифър, използван от брат ми.

Моментално забравих за съня и чашата ди'ерае. Без да има нужда да декодирам самото съобщение, бях убеден, че бележката в ръката ми не вещае нищо добро. Влетях обратно в спалнята и метнах на гърба си първия халат, който издърпах от гардероба. След това почти тичешком се отправих към кабинета си. За да шифрова писмото, Арин бе използвал най-сложния код на фамилия Ворот, но за разлика от него, аз имах нужда от правилната книга, за да разчета написаното.

Петдесетината стъпала на витата стълба на кулата, където се намираше кабинетът, ми се сториха безкрайно много и когато най-накрая влетях през вратата на просторното овално помещение, нетърпението вече бе на път да ме изпепели отвътре. Книгата, от която имах нужда, беше заключена в малкото хранилище под бюрото. С изпотена ръка освободих заключващите механизми и отворих масивната стоманена вратичка. В стените на хранилището имаше инкрустирани малки светещи кристали, които се активираха сами при отваряне. Тяхната светлина разкри грижливо подреденото съдържание, състоящо се от купчинка папки с важни документи, малко ковчеже със златни анаранди*, още едно със скъпоценни камъни, няколко безценни за мен неща, както и книгата с кодове на Ворот. Понечих да я измъкна, но вниманието ми бе привлечено от един от другите предмети в хранилището – малка кесийка от светла кожа, която трябваше да бъде здраво завързана. Вместо това връзките ѝ бяха разхлабени и през получилия се отвор можех отчасти да видя предмета, който

---

* В Анаранд основната парична единица е златният анаранд. Той е приблизително с размер 2 см и дебел около 3 мм. Монетата е тежка за размерите си, тъй като е направена от златна сплав с 97% съдържание на злато. Сам по себе си анарандът всъщност е много крупна сума и в ежедневието основно се използват монети с много по-ниска стойност.

се намираше вътре – кълбо от почти напълно прозрачен кристал, не по-голямо от кокоше яйце. И в неговия център пулсираше едва забележима искрица алена светлина.

Ръката, която бях протегнал в хранилището, внезапно изтръпна.

– Азур, та тя се пробужда! – отроних аз и за кратко изгубих усещане за пода под краката си. Наложих се да се подпра на бюрото.

Кошмарът, който ме бе събудил, най-неочаквано придоби съвсем различно и много по-мрачно значение. Но това все още беше проблем, с който можех да се занимавам и по-късно. Нали?

– Дан вис’д’амни ке’стетто висну’вис (Д’амните* един по един) – измърморих аз.

С едно бързо движение затегнах връзките на кожената кесийка, след което измъкнах книгата с кодове. След кратко колебание реших да затворя вратата на хранилището, преди да седна зад бюрото. Една допълнителна преграда между мен и кълбото трябваше да ми помогне да се съсредоточа върху писмото от Арин. Както никога досега, прегръдката на работното кресло беше необичайно комфортна. За кратък момент се изкуших да си наляя онази лелеяна чаша ди’ерае, но в крайна сметка се отказах. Щях да имам нужда от ясно съзнание, за да дешифрирам правилно текста. Освен това петте малки крачки до барчето с напитките точно сега ми се струаха твърде много.

– Добре, нека видим – казах аз и отворих книгата на съответната страница.

Минутите се проточиха в сегменти, сегментите в дялове** и когато най-накрая приключих, навън вече се бе зазорило. Дори с помощта на инструкциите от книгата кодът беше труден за разбиране, но това бе целта му. Облегнах се назад и доволно огледах

---

* Думата д’амно, съкратено от дер’амно, произлиза от древен анарандски и означава не-човек. С течение на времето обаче д’амни започват да бъдат наричани единствено страховитите обитатели на Аартох-Даггарас.

** В Анаранд’арис денонощието има шестнайсет дяла, разпределени поравно между деня и нощта. Един дял се равнява на малко повече от един земен час и е съставен от осем сегмента. Всеки сегмент се състои от шестнайсет минути, продължителността на които е малко над половината на земните. Минутата е най-малката мерна единица за време, използвана в Анаранд.

изпълнения със собствения ми почерк лист, преди за първи път да прочета цялото съобщение от началото до края:

Каел,

Дългото ми проучване донесе резултати и сме на път да сбъднем детската си мечта. Но имаме сериозен проблем. Някой е разбрал за откритието ми. Не знаей кой, но вече се опита да ми го отнеме и ситуацията тук става опасна. Оттогава ме следят непрекъснато.

Исках да се върна в Д'ал Ворот и да подготвим експедиция, но ако напусна Западна Порта, няма да стигна далеч. Имам нужда от помощта ти спешно.

Отседнал съм в странноприемницата „Златният къс“. Не се доверявай на никого, освен може би на нашия учител, и побързай!

Арин

П.П. Забрави за ком-дискете! Подслушват ги!

Прочетох писмото още веднъж, след което огнената призма на бюрото ми се погрижи да изпепели както оригинала, така и резултата от над два дъла усилия. Опасенията ми се бяха оказали основателни. Арин беше в беда и този път нещата изглеждаха сериозни. Нито за миг не допуснах, че преувеличава опасността. Малкият ми брат много добре знаеше кога ситуацията бе извън неговите възможности и кога бе дошло време да поиска помощ. При все това не бях съвсем сигурен за какво говори, въпреки че до голяма степен бях в течение на проучванията, с които се бе захванал този път. Какво всъщност бе открил брат ми, за да не смее да го напише дори в това кодирано писмо? И как, в името на Азур, бе възможно да се подслушват ком-дискете?

Ако интуицията на Арин не го заблуждаваше, не можех да си позволя да протакам прекалено дълго.

Дискретно почукване на вратата на кабинета прекъсна концентрацията ми и аз вдигнах очи от купчинката пепел, в която се бяха превърнали двата документа.

– Влез! – извиках аз и миг по-късно в стаята влезе Даарис, моят с'улдин.

– Милорд Ворот, виждам, че днес сте станали рано – каза той вместо поздрав.

– Кошмари насън и наяве, Даарис – отвърнах аз сухо. – Какво има?

Той ме изгледа с искрена загриженост, но не бе в природата му открито да прояви любопитство. Вместо това Даарис директно премина на въпроса:

– Проблем, милорд. Един от патрулите, които трябваше да се завърнат снощи, липсва. Няма и следа от тримата стражи. Ком-дискът им не отговаря и никой в града и замъка не ги е виждал, откакто са напуснали. Шансът да се върнат, е минимален. – Когато срещна очите ми, в погледа му имаше неприкрита тревога. – Това е трета група за последните два месеца.

– Кървав Хаос и разруха! – изругах аз и обърнах лице към тавана. Усещах върху себе си почти физическата тежест на трупащите се един след друг спешни случаи. Когато бедите решава да ни дойдат на гости, никога не пристигаха самостоятелно. – Маршрут?

– Както предишните два, милорд, границата с Пустошта.

Пустошта. Събирателно име за обширните територии, намиращи се между Цивилизованите царства и Безверните земи. Това бяха останките от някогашното частично сливане между Анаранд'арис и Аартох-Даггарас и дори след четири хилядолетия оставаха незаселени. Пустошта бе осеяна с древни руини, разрушени градове и отдавна забравени места от някога великата цивилизация на Лир'Анаранд. Из опустошената земя често бродеха разбойнически банди Неверници в търсене на плячка от древността, както и път към изобилните земи на съвременен Анаранд. Това бе една от причините за вечното бдение по границата с Пустошта.

– И никой от постоянните стражи там не е видял нищо? – попитах аз.

Даарис подръпна яката на туниката си с върха на пръстите си. Имаше този навик, когато бе силно притеснен.

– Не, милорд. Последният им рапорт е бил в кула две-седемнайсет вчера сутринта, точно според инструкциите. След това

са продължили на запад към планината Караахар и това е последното, което успях да науча за тях.

– Трима добре обучени воители не могат просто така да изчезнат, да го вземе Моритан! – Стоварих юмрук върху бюрото и пелта се пръсна на всички страни. Стойката с писалките се разклати и без малко да се обърне върху купчинка официални документи, очакващи да ги прегледам.

Даарис дори не трепна от избухването ми. Познаваше ме прекалено добре, за да позволи на нещо такова да го притесни, за което тайничко му се възхищавах.

– Този случай може да не е свързан с предните два, милорд – започна той замислено. – Първият патрул изчезна на север от кула едно-девет, а вторият – на североизток от едно-двайсет и едно.

– Да, а аз сигурно съм д’амнос! – Тонът ми бе по-хаплив, отколкото се полагаше, но не можах да се въздържа.

– Милорд, не бива да се шегувате с тези работи – отвърна неодобрително Даарис, на което аз просто махнах с ръка. – Това, което исках да кажа, е, че разстоянието до кула две-седемнайсет е повече от двеста километра. Ако групата Неверници е една и съща, то районът им на действие е необичайно голям... Ако приемем, че изобщо става въпрос за Неверници – добави той предпазливо.

– За ведрата благодат на Мойра*, Даарис, не започвай и ти! – въздъхнах аз, потискайки гнева си.

– Не казвам, че слуховете са верни, милорд – отвърна той, без всъщност да се оправдава. – Но трябва да признаете, че методите са далеч от обичайните за тези варвари.

Поне пред себе си трябваше да отбележа, че Даарис донякъде имаше право. Неверниците винаги оставяха след себе си показни и зловещи доказателства за своите безчинства в земите на Цивилизованите царства – одрани трупове, чиито кожи бяха разпънати върху рамки от кости; глави на жени и деца, набити на колове; изпепелени села и ферми с безмилостно изклан добитък. Не, безследно изчезнали единични патрули по границата не

---

* Мойра е името на Повелителката на Водата. Също така думата „мойра“ на древен анарандски означава „вода“.

беше нещо, което лесно можеше да се припише на кръвожадните ни съседи. Но слуховете, които се носеха из околните села и Д'ал Ворот, говореха за безименни и древни ужаси в нощта и всяваха ненужен страх сред хората ми. Това, че дори Даарис бе започнал да се вслушва в тях, беше обезпокоително. Бе повече от наложително да направя нещо по въпроса. Скоро.

– Изпрати елитен отряд от двайсет да потърсят изчезналите – наредих аз. – Нека вземат със себе си два ком-диска и да докладват на своя командир на всеки дял. Ако не намерите изчезналите до десет дни, погрижи се семействата им да получат подходящо обезщетение.

– Разбира се, милорд. А какво желаете да предприемем във връзка с това в дългосрочен план?

– Засега нищо драстично – отвърнах аз след кратък размисъл. – Веднага щом разреши някои по-належащи проблеми, ще се заема лично с този въпрос. Дотогава увеличи патрулите по границата на пет души и нека бъдат нашрек във всеки един момент. Отсега нататък искам да докладват във всяка една кула по маршрута си. Знам, че напоследък пропускат да го правят. Каквото и да ни готвят Неверниците, не можем да си позволим да губим хората си. – Не мислех, че изчезналите патрули бяха знак за предстояща инвазия, но дори тогава Граничните кули сами по себе си можеха да спрат или най-малкото да задържат с дни многохилядна армия. И все пак малко допълнителна бдителност нямаше да навреди. – Нареди и повишена бойна готовност във всички Гранични кули. Нека поддържат активно наблюдение, денонощно.

– Ще бъде направено, милорд.

Това трябваше да бъде достатъчно, докато се върнех от Западна Порта. Колкото по-бързо измъкнех Арин от проблемите му, толкова по-скоро можех да се заема с Неверниците или каквото всъщност бе отговорно за изчезналите патрули. С това решението ми бе взето.

– Даарис, искам до половин дял да ми представиш списък с нещата, които са спешни и които изискват личното ми внимание.

– Милорд? – в гласа му прозвучаха тревожни нотки.

– Налага се да замина за Западна Порта за известно време. – Арин бе предупредил да не се доверявам на никого, но ако имаше един човек, който бе абсолютно лоялен на фамилия Ворот, това бе моят с'улдин.

– Така внезапно? – Физиономията на Даарис моментално се вкисна.

– За съжаление, да. Ще взема с мен ком-диск, в случай че възникне нещо неотложно. Западна Порта е достатъчно близо, ако се наложи да се върна по спешност. – Наблегнах на следващите думи: – Не искам да се разчува, че съм заминал, Даарис. Поне не и веднага.

– Да разбирам ли, че ще пътувате без обичайната свита?

Това беше прелюдия към един познат и много разгорещен спор, в който нямах никакво намерение да се въвличам точно сега.

– Да – отвърнах аз и повиших тон, за да възпра възражението, което тъкмо напускаше устните му. – И няма да спорим по този въпрос, Даарис!

Той стисна устни и продължи да ме наблюдава с остро неодобрение за няколко дълги мига. За щастие, Даарис знаеше отлично кога може да настоява за нещо и кога е по-добре да отстъпи, макар и временно.

– Ще ми бъде трудно да поддържам подобна заблуда за повече от ден-два, милорд – заяви той недоволно. – Ако ми бяхте казали поне ден по-рано...

Поклатих глава, за да го прекъсна отново.

– Тогава измисли някаква банална причина за заминаването ми. Може би лов в северните покрайнини на Амалай. Или пълна инспекция на Граничните кули във връзка с инцидентите. Да, това ще трябва да свърши работа.

– Както прецените, милорд. – Моят с'улдин направи лек поклон. Неодобрението му извираше буквално от всяка пора. – Ако няма нищо друго, ще се заема със списъка, който поискахте.

Кимнах с глава в знак, че бе свободен, и изчаках да затвори вратата след себе си, преди да върна книгата с кодовете в хранилището. Където ме чакаше кълбото на Ра'маен. Още един проблем, за който трябваше да се погрижа скоро. Разликата бе в това, че нямах ни най-бегла идея как.

Потиснал куп чувства, които дори не исках да идентифицирам, измъкнах кожената кесийка и изсипах съдържанието ѝ в дланта си. Искрата в центъра на кълбото нарасна заплашително, но бързо премина в радостно пулсиране, когато то ме разпозна. Силата му все още бе далеч от това, което помнех, но дори тази малка искрица беше достатъчна, за да ме накара да настръхна. Това, че ор'даинът се бе пробудил до тази степен, означаваше, че тя също започваше да се пробужда.

– Защо точно сега, Ра'маен? – попитах горчиво аз, без да усещам, че съм проговорил на глас. – Защо не след петдесет или сто години? Защо не ме оставиш на мира, да те вземе Моритан?! Защо просто не си останеш мъртва!

Почти изкрещях последните думи към кълбото в дланта си и искрата в центъра му се сви като вярно куче, което не разбира защо стопанинът му го бие. Ор'даинът не беше виновен, разбира се. Той бе просто неимоверно малка частичка от душата на Ра'маен, отделена с Магия, и съзнанието му не бе по-развито от това на истинско куче пазач. Оставих го да се изгърколи от ръката ми и да увисне на няколко сантиметра над повърхността на бюрото. Наложих си да се успокоя и да помисля трезво. Искрата в кълбото все още бе много слаба. Колко време ми даваше това? В най-добрия случай – половин година. Но можеше да е и по-малко от месец. Нямах как да преценя, без да видя тялото.

– Кървав Хаос! – измърморих аз и разтрих очи.

Налагаше се да направя нещо, което се бях надявал да не трябва да правя никога. И много добре знаех, че колкото по-дълго отлагам, толкова по-трудно щеше да ми бъде да сляза в криптата. Така че грабнах ор'даина в ръка и станах от креслото, твърдо решен да приключа с този въпрос още сега.